

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 19 maja 2008 r. *

W sprawie T-144/04

Télévision française 1 SA (TF1), z siedzibą w Nanterre (Francja), reprezentowana przez J.P. Hordiesa oraz C. Smits, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez J. Buendię Sierę, M. Niejakra oraz C. Giolita, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Berguesa, działającego w charakterze pełnomocnika,

interwenient,

* Język postępowania: francuski.

w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/838/WE z dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3 (Dz.U. 2004, L 361, s. 21).

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras (sprawozdawca), prezes, M. Prek i V. Ciucă, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- ¹ W dniu 10 marca 1993 r. skarżąca — Télévision Française 1 S.A. (zwana dalej „TF1”) — będąca właścicielem prywatnego kanału telewizji komercyjnej TF1, złożyła do Komisji skargę w sprawie trybu finansowania i zarządzania kanałami telewizji publicznej France 2 i France 3. Skarga ta opierała się na naruszeniu art. 81 WE, art. 86 ust. 1 WE i art. 87 WE.

- 2 W dniu 2 lutego 1996 r. skarżącą wniosła przeciwko Komisji skargę na bezczynność.
- 3 Wyrokiem z dnia 3 czerwca 1999 r. w sprawie T-17/96 TF1 przeciwko Komisji, Rec. s. II-1757 Sąd Pierwszej Instancji orzekł, że Komisja nie dopełniła swoich obowiązków, zaniechawszy wydania decyzji w sprawie tej części złożonej do niej skargi TF1, która dotyczyła pomocy państwa.
- 4 W dniu 27 września 1999 r. Komisja wszczęła przewidziane w art. 88 ust. 2 WE formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie subwencji inwestycyjnych otrzymanych przez France 2 i France 3 oraz dotacji kapitałowych uzyskanych przez France 2 w latach 1988–1994.
- 5 Decyzją 2004/838/WE z dnia 10 grudnia 2003 r. w sprawie pomocy państwowej udzielonej przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3 (Dz.U. 2004, L 361, s. 21, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Komisja postanowiła, że „[s]ubwencje inwestycyjne udzielone przez Francję stacjom telewizyjnym France 2 i France 3 oraz dotacje kapitałowe przekazane przez Francję na rzecz stacji telewizyjnej France 2 w latach 1988–1994 stanowią pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem na mocy art. 86 ust. 2 WE” (art. 1 zaskarżonej decyzji). Zaskarżona decyzja nie dotyczyła telewizyjnej opłaty abonamentowej wprowadzonej ustawą nr 49-1032 z dnia 30 lipca 1949 r., ponieważ ta opłata została wyłączona z zakresu decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (motyw 25 zaskarżonej decyzji).
- 6 Pismem z dnia 3 lutego 2004 r. Komisja podała egzemplarz zaskarżonej decyzji do wiadomości strony skarżącej, która otrzymała ją w dniu 4 lutego 2004 r.

Postępowanie i żądania stron

- 7 Pismem wysłanym do sekretariatu Sądu faksem w dniu 13 kwietnia 2004 r., którego oryginał został następnie złożony w sekretariacie w dniu 15 kwietnia tego samego roku, skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 8 Pismem z dnia 9 lipca 2004 r. Republika Francuska wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta po stronie Komisji. Wniosek ten został uwzględniony przez prezesa czwartej izby Sądu postanowieniem z dnia 6 września 2004 r.

- 9 Ponieważ od dnia 13 września 2004 r. skład izb Sądu uległ zmianie, sędzia sprawozdawca został przydzielony jako prezes do piątej izby, której w konsekwencji przydzielono niniejszą sprawę.

- 10 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - uznanie skargi za dopuszczalną;

 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

 - obciążenie Komisji kosztami postępowania i wydanie stosownego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów, jakie ma ponieść Republika Francuska.

11 Komisja, popierana przez Republikę Francuską w zakresie dotyczącym dopuszczalności skargi i zagadnienia kosztów, wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako oczywiście pozbawionej jakichkolwiek podstaw prawnych;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

12 Skarżąca w swej replice wniosła do Sądu o zażądanie przedstawienia przez Komisję pisma, które instytucja ta wystosowała w dniu 10 grudnia 2003 r. do władz francuskich i w którym wezwała te władze do przedstawienia uwag i propozycji mających na celu zmianę systemu prawnego dotyczącego opłaty abonamentowej.

Co do prawa

13 Na mocy art. 113 regulaminu Sąd, stanowiąc zgodnie z art. 114 § 3 i 4 regulaminu, może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, z urzędu badać, czy skarga jest niedopuszczalna ze względu na istnienie bezwzględnych przeszkód procesowych, do których należą przeszkody procesowe związane z niezachowaniem terminu do wniesienia skargi i naruszeniem art. 44 § 1 regulaminu Sądu.

- 14 Co więcej, zgodnie z art. 111 regulaminu, jeżeli Sąd jest w sposób oczywisty niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna lub oczywiście pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych, Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.
- 15 W niniejszym przypadku Sąd uważa, że dzięki aktom sprawy i wyjaśnieniom przedstawionym przez strony ma wiedzę dostateczną, aby móc rozstrzygnąć w przedmiocie niniejszej skargi bez wszczynania postępowania ustnego czy zarządzania wnioskiem przez skarżącą środka organizacji postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności skargi ze względu na termin jej złożenia

- 16 Skarżąca i Komisja są zgodne, że termin do złożenia skargi rozpoczął swój bieg w momencie doręczenia przez tę instytucję stronie skarżącej zaskarżonej decyzji w dniu 4 lutego 2004 r. i że termin ten upłynął w dniu 14 kwietnia 2004 r. o północy.
- 17 Jednak Komisja, twierdząc, że skarga została wniesiona faksem w dniu 13 kwietnia 2004 r., podczas gdy jej oryginał został złożony w dniu 15 kwietnia 2004 r., wnosi do Sądu o sprawdzenie, czy uczyniono zadość ustanowionym w art. 43 § 6 regulaminu Sądu bezwzględnie obowiązującym przepisom.
- 18 Zgodnie z art. 230 akapit piąty WE skargi o stwierdzenie nieważności powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy, którego bieg rozpoczyna się — stosownie do przypadku — od daty publikacji aktu lub jego notyfikacji skarżącemu lub — w razie ich braku — od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.

- 19 Z samej treści tego postanowienia wynika, że kryterium daty powzięcia wiadomości o akcie jako początek biegu terminu na wniesienie skargi ma jedynie subsydiarny w stosunku do kryterium publikacji lub notyfikacji aktu charakter (zob. postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie T-426/04, Tramarin przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4765, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 20 Co więcej, w odniesieniu do aktów, które zgodnie z utrwaloną praktyką danej instytucji stanowią przedmiot publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, mimo że publikacja ta nie jest przesłanką ich obowiązywania, Trybunał i Sąd uznały, że kryterium daty powzięcia wiadomości nie ma zastosowania oraz że to data publikacji powoduje rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi. W takich okolicznościach zainteresowana osoba słusznie może bowiem oczekiwać, że dany akt zostanie opublikowany (zob. ww. w pkt 19 postanowienie w sprawie Tramarin przeciwko Komisji, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 W niniejszym przypadku, działając zgodnie z obowiązkiem ciążącym na niej na mocy przepisów art. 26 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1), Komisja w dniu 8 grudnia 2004 r. opublikowała zaskarżoną decyzję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- 22 Zgodnie zatem z przepisami art. 102 § 1 regulaminu Sądu termin na wniesienie skargi rozpoczął swój bieg, „począwszy od upływu czternastego dnia następującego po dniu opublikowania tego aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*”, to jest od dnia 22 grudnia 2004 r. o północy, a nie, jak błędnie twierdzą zarówno skarżąca, jak i Komisja, od dnia podania zaskarżonej decyzji do wiadomości skarżącej. W takiej sytuacji, zgodnie z postanowieniami art. 230 akapit piąty WE oraz art. 101 i art. 102 § 2 regulaminu Sądu, termin do wniesienia skargi upłynął w piątek 4 marca 2005 r. o północy.
- 23 W niniejszym przypadku skarżąca wniosła swą skargę w dniu 13 kwietnia 2004 r., czyli wiele miesięcy przed dniem, od którego rozpoczął swój bieg termin do wniesienia skargi. Zatem niniejsza skarga jest dopuszczalna, w zakresie w jakim została wniesiona w wymaganym terminie.

W przedmiocie dopuszczalności skargi z punktu widzenia art. 44 § 1 regulaminu Sądu oraz w przedmiocie jej oczywistości bezzasadnego charakteru

- 24 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, nie podnosząc zarzutu niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu, w odpowiedzi na skargę utrzymuje, że jest ona w całości niedopuszczalna z powodu niespełnienia warunków ustanowionych w art. 44 § 1 regulaminu Sądu. Tytułem ewentualnym Komisja twierdzi, że te podniesione przez skarżącą części skargi, na które starała się odpowiedzieć co do istoty, są oczywistości bezzasadne.
- 25 Skarżąca twierdzi, iż jej skarga jest dopuszczalna. Podobnie jak ma to miejsce w przypadku obowiązku uzasadnienia aktów instytucji, obowiązek dokładnego sformułowania skargi traci na znaczeniu, jeśli akt stanowi część znanego kontekstu prawnego. Zdaniem skarżącej skarga stanowi dający się przewidzieć rezultat różnicy zdań między stroną skarżącą a Komisją, która to różnica wyszła na jaw w trakcie postępowania administracyjnego. Skarga może zatem być sformułowana w sposób pobieżny i Komisja nie może pominąć zawartych w niej, nawet w sposób dorozumiany, zarzutów, ponieważ przedstawiła już argumenty obrony co do istoty sprawy. Ze swego rzekomego braku zrozumienia podnoszonych zarzutów Komisja wyciągnęła wniosek, że zarzuty te nie istnieją. W ten sposób dokonała zbyt szerokiej wykładni zakresu badania dopuszczalności skargi.
- 26 Sąd stwierdza przede wszystkim, że podniesiony w obecnej sprawie zarzut niedopuszczalności nie dotyczy braku dokładnego wskazania w skardze zaskarżonej decyzji czy określenia żądań skargi. Przeciwnie, nie ulega dyskusji, że zaskarżona decyzja została jasno wskazana w skardze, a także że skarga zawiera wyraźne żądania stwierdzenia nieważności decyzji i obciążenia Komisji kosztami postępowania.
- 27 Zarzut niedopuszczalności skierowany jest przeciwko wszystkim elementom składowym zawartym w skardze zarzutów z tego powodu, że żaden z zarzutów, które wynikają lub zdają się wynikać ze skargi, nie odpowiada wymogom jasności i precyzji, o których mowa w art. 44 § 1 regulaminu Sądu. Zagadnienie niedopuszczalności należy zatem badać w odniesieniu do każdego z elementów zarzutów z osobna, pogrupowanych, gdy zachodzi taka potrzeba, w zarzuty.

- 28 Należy tutaj przypomnieć, że zgodnie z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu skarga powinna zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie przywołanych zarzutów.
- 29 Zgodnie z ustalonym orzecznictwem informacje te powinny być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie sprawy, jeśli to możliwe, bez dodatkowych informacji. W celu zapewnienia pewności prawa i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi. Choć poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych dokumentów, nawet załączonych do skargi, nie może zrekomensować braku zasadniczych elementów skargi. Nie do Sądu bowiem należy poszukiwanie i odnajdywanie w załącznikach zarzutów i argumentów, które mogłyby być podstawą skargi, ponieważ załączniki spełniają funkcję czysto dowodową i pomocniczą (zob. postanowienie Sądu z dnia 29 listopada 1993 r. w sprawie T-56/92 Koelman przeciwko Komisji, Rec. s. II-1267, pkt 21; wyroki Sądu: z dnia 20 kwietnia 1999 r. w sprawach połączonych od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 i T-335/94 Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-931, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo oraz z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-209/01 Honeywell przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5527, pkt 55–57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 Z powyższych rozważań wynika, że treść repliki jest pozbawiona znaczenia z punktu widzenia zgodności skargi z ustanowionymi w art. 44 § 1 regulaminu Sądu wymogami. W szczególności potwierdzona przez orzecznictwo (zob. w szczególności wyroki Sądu: z dnia 27 lutego 1997 r. w sprawie T-106/95 FFSA i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-299, pkt 125 oraz z dnia 28 stycznia 1999 r. w sprawie T-14/96 BAI przeciwko Komisji, Rec. s. II-139, pkt 66) dopuszczalność zarzutów i argumentów wysuwanych w replice z zamiarem wzmocnienia zarzutów zawartych w skardze nie może być przywoływana w celu zaradzenia istniejącemu w momencie wniesienia skargi uchybieniu wymogom ustanowionym w art. 44 § 1 regulaminu Sądu; w przeciwnym wypadku przepis ten zostałby pozbawiony jakiegokolwiek znaczenia.
- 31 Ponadto w odniesieniu do przywołanego przez skarżącą obowiązku uzasadnienia aktów wspólnotowych należy przypomnieć, że chociaż w przypadku aktu wydanego przez instytucję obowiązek zawarcia w akcie uzasadnienia może stracić na znaczeniu,

jeśli jego adresat posiada dobrą znajomość kontekstu, w jakim został on wydany (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 29 października 1981 r. w sprawie 125/80 Arning przeciwko Komisji, Rec. s. 2539, pkt 13 oraz z dnia 7 marca 1990 r. w sprawach połączonych C-116/88 i C-149/88 Hecq przeciwko Komisji, Rec. s. I-599, pkt 26; wyrok Sądu z dnia 14 lipca 1997 r. w sprawie T-123/95 B przeciwko Parlamentowi RecFP s. I-A-245 i II-697, pkt 51), tej możliwości utraty na znaczeniu obowiązku uzasadnienia nie można stosować przez analogię do wymogów wystarczającej jasności i precyzji wniesionej do sądu wspólnotowego skargi. Wymogi te są stawiane bowiem zwłaszcza w interesie sądu wspólnotowego, który nie posiada żadnej wcześniejszej wiedzy o wniesionej doń sprawie. Co więcej, konieczność zapewnienia, przy określaniu warunków postępowania sądowego, przestrzegania zasady pewności prawa, a także zasady dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, wyklucza możliwość uznania dobrej znajomości okoliczności sprawy przez instytucję, która wydała akt, za powód pozwalający na uchylenie się od zachowania wymogów ustanowionych w art. 44 § regulaminu Sądu.

32 Analizę podniesionych w skardze zarzutów należy przeprowadzić w świetle powyższych rozważań.

33 Z formalnego punktu widzenia skarga składa się z dwóch zarzutów zmierzających do stwierdzenia nieważności. Pierwszy zarzut jest oparty na błędnym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i naruszeniu prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 86 ust. 2 WE oraz postanowień dotyczących pomocy państwa. Drugi zarzut jest oparty na naruszeniu przepisów dyrektywy Komisji 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 195, s. 35), zmienionej dyrektywą Komisji 93/84/EWG z dnia 30 września 1993 (Dz.U. L 254, s. 16), oraz protokołu w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich (Dz.U. C 340, s. 109, zwanego dalej „protokołem amsterdamskim”), włączonego do traktatu WE na mocy traktatu z Amsterdamu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

34 Zarzut ten został opisany w pkt 32–41 skargi. Punkty 32–37 skargi są jednak jedynie opisem analizy Komisji, po której przeprowadzeniu instytucja ta uznała, że zadania

powierzone France 2 i France 3 stanowiły usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE.

- 35 Skarżąca rozpoczyna przedstawianie pierwszego elementu niniejszego zarzutu w pkt swjej 38 skargi. W pierwszym akapicie tego punktu skarżąca „stwierdza [...], że Komisja w swej analizie nie bierze pod uwagę wielu istotnych czynników, które powinny doprowadzić [ją] do wyciągnięcia przeciwnego wniosku”.
- 36 Sąd wskazuje, że wbrew temu początkowemu twierdzeniu, które zdaje się oznaczać, iż skarżąca podważa to, że zadania powierzone France 2 i France 3 mogą stanowić same w sobie usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, dalszy ciąg pkt 38 skargi nie zawiera żadnego stwierdzenia o takim znaczeniu. Skarżąca w żaden sposób nie rozwija zatem swego potencjalnego zastrzeżenia i nie powołuje się w żaden sposób na szczegółowe rozważania Komisji na temat powierzonych France 2 i France 3 zadań, które to rozważania znajdują się w pkt 69–75 zaskarżonej decyzji.
- 37 Na podstawie dalszej części pkt 38 skargi można odnieść wrażenie, że skarżąca w rzeczywistości zarzuca Komisji, iż nie wzięła ona pod uwagę rzekomej tożsamości „istoty” zadań powierzonych France 2 i France 3 na podstawie odpowiednich specyfikacji zadań z jednej strony oraz obowiązków nałożonych na stronę skarżącą na podstawie jej specyfikacji z drugiej strony. Wydaje się, że zgodnie ze stanowiskiem skarżącej rzekoma identyczność „istoty” zadań powinna była uniemożliwić wyciągnięcie przez Komisję wniosku, że zadania France 2 i France 3 stanowią usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.
- 38 Jednocześnie skarżąca podnosi ten element zarzutu, nie wskazując w żaden sposób, nawet niedokładnie, zadań i obowiązków opisanych w przywoływanych przez nią specyfikacjach zadań. W szczególności nie wyjaśnia ona w żaden sposób, czy rzekoma tożsamość, na którą się powołuje, dotyczy kategorii nadawanych programów, ewentualnych wymogów jakościowych stawianych wobec programów jako całości czy też jeszcze innego rodzaju obowiązków.
- 39 Sąd uważa zatem, że ten podniesiony przez skarżącą element zarzutu w postaci, w jakiej został przedstawiony w skardze, pozbawiony jest minimalnej jasności

i precyzji wymaganych na podstawie art. 44 § 1 regulaminu Sądu w celu zapewnienia pewności prawa i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości.

40 Sąd stoi jednak na stanowisku, że niezależnie od powyższego, nawet gdyby element ten uznać za dopuszczalny w świetle przepisów art. 44 § 1 regulaminu Sądu, powinien on zostać odrzucony jako oczywiście bezzasadny z braku jakichkolwiek przytoczonych na jego poparcie dowodów.

41 Ani w załącznikach, ani w samej skardze skarżąca nie przedstawiła ani specyfikacji zadań France 2 i France 3, ani nawet specyfikacji swoich obowiązków. W odniesieniu do przedstawienia na etapie repliki przeprowadzonej przez skarżącą analizy porównawczej specyfikacji, należy stwierdzić, że analiza ta, której spóźnione przedstawienie nie jest uzasadnione żadnym istotnym powodem, jest niedopuszczalna na podstawie art. 48 § 1 regulaminu Sądu. Poza tym analiza porównawcza jest w sposób oczywisty pozbawiona znaczenia dla niniejszej sprawy, ponieważ dotyczy ona okresu późniejszego niż lipiec 1996 r., podczas gdy okres dochodzenia objętego zaskarżoną decyzją to okres od 1988 r. do 1994 r.

42 Z powyższych rozważań wynika, że pierwszy podniesiony przez skarżącą element zarzutu dotyczący uznania zadań powierzonych France 2 i France 3 za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym powinien zostać odrzucony na podstawie art. 44 § 1 regulaminu Sądu oraz, niezależnie od tego, oddalony jako oczywiście bezzasadny.

43 W pkt 39 akapit pierwszy skargi skarżąca, w ramach drugiego elementu zarzutu, podważa dokonaną przez Komisję analizę i wyciągnięte przez nią wnioski w przedmiocie oceny, w świetle zasady proporcjonalności, subwencji finansowych przyznanych przez Republikę Francuską kanałom telewizji publicznej.

44 Jednak żadne znajdujące się w następnych akapitach pkt 39 skargi twierdzenia nie pozwalają zrozumieć, co dokładnie skarżąca podważa w analizie i wnioskach Komisji.

45 Akapity drugi, szósty i siódmy tego punktu opisują obowiązujące zasady oraz podejście Komisji i nie zawierają żadnej konkretnej argumentacji. Wydaje się, że akapit trzeci — poza tym, że niejasno sformułowany — jest przypomnieniem uznanych za niedopuszczalne lub bezzasadne twierdzeń przedstawionych w ramach pierwszego elementu zarzutu.

46 W akapitach czwartym i piątym tego punktu skarżąca ogranicza się w istocie do twierdzenia, że liczby przedstawione w pkt 86 (tabela 4) zaskarżonej decyzji są jednocześnie lakoniczne i niedokładne. Trzeba jednak podnieść, że krytyce tej nie towarzyszą żadne wyjaśnienia.

47 W ósmym i ostatnim akapicie pkt 39 skargi skarżąca uznaje jednak, że w skardze brak jest jakichkolwiek dalszych szczegółów mogących wyjaśnić ten element zarzutu, gdyż stwierdza ona, że „w swych następnych pismach przedstawi analizy gospodarcze konieczne do obalenia stanowiska Komisji, które wydaje jej się bardzo wątpliwe”.

48 W takich okolicznościach należy odrzucić drugi element zarzutu jako niedopuszczalny w świetle przepisów art. 44 § 1 regulaminu Sądu.

49 W pkt 40 skargi, który zdaje się odpowiadać trzeciemu elementowi zarzutu, skarżąca twierdzi, iż „Komisja uznała, że ceny reklam, stosowane przez France 2 i France 3 w okresie między 1990 r. i 1994 r., nie były znacznie niższe od cen stosowanych przez ich konkurentów prywatnych, TF1 i M6”. Dodaje, że „[p]rzy dochodzeniu do takiego wniosku Komisja oparła się tylko na jednym kryterium: średnim koszcie GRP (zdefiniowanym w pkt 93 [...] zaskarżonej decyzji)”. Następnie skarżąca zapowiada, że „podważy tę analizę i wynikający z niej wniosek”.

50 Jednak w dalszej części pkt 40 skarżąca mimo tej zapowiedzi w żaden sposób nie podważa znajdujących się w pkt 90–100 zaskarżonej decyzji konkretnych ustaleń Komisji. W szczególności nie wyjaśnia ona wcale, w jaki sposób wykorzystanie przez

Komisję w swej analizie danych wyrażonych w postaci GRP [Gross Rating Point (wskaźnik oddziaływania mediów)] miałyby być niewystarczające.

- 51 Skarżąca ogranicza się do twierdzenia, iż „ciekawi ją brak analizy dotyczącej prostego faktu, że kanały publiczne dysponujące dwoma sieciami, France 2 i France 3, oferują szerszą ekspozycję niż ta oferowana przez skarżącą, co może wyjaśnić wskazane różnice cenowe, poza faktem, że kanały publiczne, korzystające w szerokim zakresie ze wsparcia w postaci spornej pomocy państwa, nie podlegają takim samym wymogom zyskowności jak te, którym muszą stawić czoła kanały prywatne”.
- 52 Sąd stwierdza, że skarżąca — której stanowisko w sprawie konsekwencji, jakie pociąga za sobą przywoływana przez nią „szersza ekspozycja”, jest zresztą niejasne — nie przedstawia żadnych wyjaśnień dotyczących tego, co należy rozumieć pod tym pojęciem. Biorąc pod uwagę oczywisty na pierwszy rzut oka fakt, że jeden telewidz ogląda na raz tylko jeden kanał telewizyjny, stosowane przez skarżącą pojęcie „szerszej ekspozycji” i co za tym idzie ewentualna argumentacja oparta na tym wyrażeniu są w braku zawarcia w skardze jakichkolwiek wyjaśnień szczególnie niezrozumiałe. Próba zrozumienia tego pojęcia poprzez przeformułowanie go w taki sposób, że oznaczałoby ono posiadany przez francuskie usługi nadawcze świadczone w ogólnym interesie gospodarczym potencjał do zwiększenia, dzięki zorganizowaniu w dwa kanały, ekspozycji swych programów, czego nie mogliby z kolei czynić nadawcy prywatni, nic nie wyjaśnia, jeśli ponownie zwróci się uwagę na fakt, że jeden telewidz ogląda w danym momencie tylko jeden program. Niezależnie od tego, używanemu przez skarżącą pojęciu „szerszej ekspozycji” nie towarzyszy żadna argumentacja, która podważałaby w sposób precyzyjny i konkretny poszczególne ustalenia dokonane przez Komisję w zaskarżonej decyzji. W takiej sytuacji trzeci element zarzutu, opisany w pkt 40 skargi, również jest niedopuszczalny.
- 53 Z całości powyższych rozważań wynika, że pierwszy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności jest niedopuszczalny w odniesieniu do wszystkich jego trzech elementów oraz że niezależnie od tego pierwszy z tych elementów jest w sposób oczywisty bezzasadny.

W przedmiocie drugiego zarzutu

- 54 W pkt 42 skargi skarżąca podnosi, że „Komisja błędnie zastosowała dyrektywę [80/723, z późniejszymi zmianami], uznając, że nie znajduje ona zastosowania w stosunku do działalności nadawczej kanałów publicznych przed 2000 r. (pkt 81 zaskarżonej decyzji)”. Skarżąca dodaje, że „to samo rozumowanie doprowadziło do niewłaściwego zastosowania [protokołu amsterdamskiego]”.
- 55 Komisja odpowiada, że nie jest w stanie zrozumieć, który punkt zaskarżonej decyzji posiada znaczenie, które przypisuje mu skarżąca. Niezależnie od niedopuszczalności tego zarzutu, jest on oczywiście bezzasadny.
- 56 Sąd stwierdza, że po raz kolejny skarżąca przedstawia swoje stanowisko w sposób niedokładny i pełen luk. W żaden sposób nie wyjaśnia ona bowiem, dlaczego rzekomo błędne zastosowanie dyrektywy 80/723, z późniejszymi zmianami, powinno spowodować stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Podobnie żadne wyjaśnienia nie towarzyszą uwagom odnoszącym do protokołu amsterdamskiego.
- 57 Efektem tego, podobnie jak w przypadku pierwszego zarzutu zmierzającego do stwierdzenia nieważności, skarżąca ostatecznie zmusza zarówno pozwaną instytucję, jak i Sąd do opierania się na domysłach dotyczących argumentacji i konkretnych powodów, tak faktycznych, jak i prawnych, na których wspomniane twierdzenia mogłyby się opierać. Właśnie takim sytuacjom, będącym źródłem braku pewności prawa i niezgodnym z zasadą dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, ma zapobiegać art. 44 § 1 regulaminu Sądu.
- 58 Stąd wynika, że w świetle tego przepisu niniejszy zarzut powinien zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

- 59 Niezależnie od tego zarzut odnoszący się do błędnego zastosowania dyrektywy 80/723, z późniejszymi zmianami, jest w oczywisty sposób bezzasadny. W pkt 81 zaskarżonej decyzji Komisja nie twierdzi w żaden sposób, że dyrektywa nie miała zastosowania przed 2000 r. Wyjaśnia ona, że wprowadzony w tej dyrektywie obowiązek prowadzenia odrębnej rachunkowości nie obowiązywał w sektorze telewizji w okresie objętym zaskarżoną decyzją.
- 60 To twierdzenie Komisji jest zaś zgodne z prawdą. Obowiązek prowadzenia odrębnej rachunkowości został wprowadzony do dyrektywy 80/723 zmienionej dopiero dyrektywą Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000 r. (Dz.U. L 193, s. 75), zatem nie istniał on w okresie objętym zaskarżoną decyzją.
- 61 Wynika stąd, że niezależnie od swej niedopuszczalności drugi zarzut, oparty na błędnej przesłance, jest w sposób oczywisty pozbawiony jakichkolwiek podstaw prawnych.
- 62 Z całości powyższych rozważań wynika, że niniejsza skarga musi zostać odrzucona jako niedopuszczalna oraz niezależnie od tego w odniesieniu do pierwszego elementu zarzutu pierwszego oraz zarzutu drugiego — jako w sposób oczywisty pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych.

W przedmiocie kosztów

- 63 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Natomiast zgodnie z przepisami § 4 tego artykułu państwa członkowskie oraz instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

64 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, a Komisja wniosła o obciążenie jej kosztami postępowania, należy obciążyć ją kosztami własnymi, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję. Republika Francuska pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona.**

- 2) **Télévision française 1 SA (TF1) zostaje obciążona kosztami własnymi i kosztami poniesionymi przez Komisję.**

- 3) **Republika Francuska pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 19 maja 2008 r.

Sekretarz

E. Coulon

II - 780

Prezes

M. Vilaras